

Finans & Leasing
Høfdingsvej 34, 2500 Valby
Email: post@finansogleasing.dk
www.finansogleasing.dk

27. nov. 2023

Til Folketingets Retsudvalg

Lovforslag L 51 § 8

Finans og Leasing retter her henvendelse om lovforslag L 51, § 8 om implementering af visse bestemmelser i NPL-direktivet.

Vi tilslutter os den grundlæggende målsætning om, at kreditgivere i tilfælde af låntageres betalingsmisligholdelse strækker sig så langt, det er rimeligt og muligt for at hjælpe låntageren bedst muligt igennem.

Vi finder dog som også tidligere anført i vort høringssvar til det forudgående lovudkast, at forslaget til ny § 29 a i kreditaftaleloven og bemærkningerne hertil ikke er ganske klare. Vi tænker her særligt på følgende:

Det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger side 28, højre spalte, 1. afsnit:

"Når kreditgivere beslutter, om der skal iværksættes fyldestgørelsesprocedurer, vil de bl.a. skulle tage hensyn til forbrugerens individuelle forhold. Der bør her lægges vægt på forbrugerens interesser og rettigheder og forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten, herunder navnlig hvis kreditaftalen er sikret ved pant i fast ejendom til beboelse, som er forbrugerens primære bopæl. Den foreslåede oplystning er således ikke udtømmende, men derimod udtryk for tiltag som kreditgiveren vil skulle overveje, hvorefter den relevante foranstaltning vil bero på en konkret vurdering under hensyntagen til bl.a. den enkelte forbrugers forhold. Bestemmelsen har til formål at sikre, at forpligtelser stammende fra kreditaftaler afvikles på den mindst indgribende måde i tilfælde af misligholdelse." (Vor fremhævnning med understreg)

Det rejser efter vores opfattelse følgende to spørgsmål:

1. Stiller § 29 a krav om samme detaljerede kreditværdighedsvurdering som jf. § 7 c eller § 52 a?

Det er ikke klart ud fra teksten (ovennævnte almindelige bemærkninger til lovforslaget), om der med ordene "forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten" tænkes på præcis den samme kreditværdighedsvurdering, som kræves ved etablering af lån jf. kreditaftalelovens § 7 c eller leasing af motorkøretøj 52 a.

Det er vores opfattelse, at der kun kan være pligt til at foretage en fyldestgørende individuel kreditværdighedsvurdering jf. § 7 c eller § 52 a, hvis der som led i dialogen med kunden indgås en ny kreditaftale, hvor dette i øvrigt er et krav efter kreditaftalelovens bestemmelser herom.

I andre tilfælde må kravene til kreditgiverens undersøgelse af forbrugerens tilbagebetalingsevne - altså hvor indgående undersøgelser, der skal foretages heraf - afbalanceres ud fra den konkrete situation, herunder fx afhængig af lånet størrelse, hvor indgribende fyldestgørelsesskridt vil være for forbrugeren herunder fx om der er risiko for skridt til tvangsauktion over fast ejendom (låntagerens bolig) eller lignende.

2. Er der i alle tilfælde krav om at forbrugerens tilbagebetalingsevne undersøges, inden der iværksættes fyldestgørelsesprocedurer?

Det er ikke klart, om der i alle tilfælde skal foretages en ny vurdering af forbrugerens tilbagebetalingsevne, inden der iværksættes fyldestgørelsesprocedurer.

Selve ordlyden af bestemmelsen § 29 a er formuleret således ”Kreditgiveren skal have passende politikker og procedurer, der sikrer, at der, hvor det er relevant, udvises rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en fyldestgørelsesprocedure.”

Præambel 56 i NPL-direktivet, som lovforslaget implementerer, lyder i sin fulde længde således:

”For så vidt angår forbrugere bør direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU ændres ved nærværende direktiv for at fastsætte, at medlemsstaterne bør kræve, at kreditgivere har passende politikker og procedurer, der sikrer, at de, hvor det er relevant, tilskyndes til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion. Der bør tages hensyn til EBA's retningslinjer om restancer og tvangsauktion af 19. august 2015, EBA's retningslinjer for styring af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelse fra den 31. oktober 2018 og til EBA's retningslinjer om misligholdte lån fra marts 2017. Når kreditgivere beslutter, hvilke kreditlempelser der skal træffes, bør de tage hensyn til forbrugerens individuelle forhold, forbrugerens interesser og rettigheder og forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten, herunder navnlig hvis kreditaftalen er sikret ved pant i fast ejendom til beboelse, som er forbrugerens primære bopæl. Kreditlempelser bør kunne bestå af visse indrømmelser til låntageren, såsom hel eller delvis refinansiering af en kreditaftale eller en ændring af dens eksisterende vilkår og betingelser, herunder bl.a. en forlængelse af dens løbetid, en ændring af typen af kreditaftale, en udskydelse af betalingen af hele eller dele af afdraget i en periode, en ændring i rentesatsen, et tilbud om betalingsfrihed i en periode, delvis tilbagebetaling, valutaomregninger, delvis eftergivelse og gældskonsolidering. Medlemsstaterne bør have indført passende kreditlempelsesforanstaltninger på nationalt plan. Listen over kreditlempelsesforanstaltninger i dette direktiv, som ændringer af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, er ikke udtømmende, og medlemsstaterne kan derfor frit fastsætte yderligere foranstaltninger. Det står ligeledes medlemsstaterne frit for ikke at indføre en specifik foranstaltning, hvis dette er fastsat på nationalt plan, så længe der stadig er et rimeligt antal foranstaltninger til rådighed. Hvis der efter tvangsauktionsprocedurerne stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre beskyttelsen af et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling af gæld og samtidig undgå overdreven gældsætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom til beboelse, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger til at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom til beboelse afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i udtrykkeligt at aftale, at overførslen af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten, navnlig når kreditten er sikret ved forbrugerens primære bopæl.” (Vor fremhævning med understreg).

Baseret på dels selve formuleringen af § 29 a jf. ordene ”hvor det er relevant”, dels præambel 56 i NPL-direktivet, hvor vor fremhævning ovenfor viser, at der gælder et helt særligt beskyttelsesbehov, når låntagerens bolig er i spil, fordi et lån er sikret med pant i fast ejendom, er

det vores opfattelse, at man fx ved mindre usikrede lån bør kunne foretage en mere generel vurdering af bestemte kundesegmenter og skride til fyldestgørelsesprocedurer uden nye undersøgelser af låntagerens økonomiske forhold. Herunder også henset til, at der i ingen tilfælde gælder en direkte forpligtelse for kreditgiveren til at gøre brug af de muligheder for reducere m.v. af låntagerens gæld der fremgår af § 29 a, stk. 2 og 3. Denne opfattelse synes også indirekte forudsat i Erhvervsministeriets svar jf. høringsnotatet om § 29 a, hvor ministeriet nævner, at man ikke påregner nogen "nævneværdig forlængelse af inddrivelsesprocessen" ved lovforslaget.

Vi ønsker gerne bekræftelse på, at vores ovenstående forståelse af § 29 a og bemærkningerne hertil er korrekt.

Med venlig hilsen

Christian Brandt

Direktør for Finans og Leasing

Mobil 40382987

chb@finansogleasing.dk